

BARBORA

A ZLATÝ ROBOT

ONDŘEJ NEFF

Albatros

Barbora a zlatý robot

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Ondřej Neff

Barbora a zlatý robot – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**SBĚREM MECHU
ZA VYBUDOVÁNÍ
VÝSPY
CIVILIZACE**

*OBOPOLIS
čistší nežádil*

Fokl!

(rudooroganismus)

proud

skoroučky

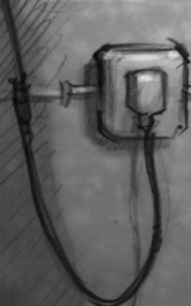
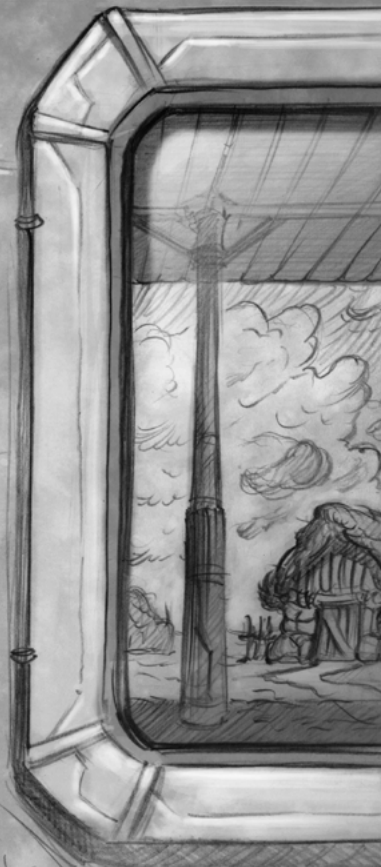
chobřísek

*subanimalní
chování!*

Admirál HAROLD

**POZOR
NA FOKLY!**

Ondřej Neff

BARBORA A ZLATÝ ROBOT

Ilustroval Karel Jerie

Albatros

Princezna z mlhy

**Neposedný mech • Zemětřesení a mlha • Nástup
Vyhýbejte se slonkům • Trojnásobná runda mechu
Setkání se slonkem • Dárek od princezny**

„Nešťourej do toho mechu,“ řekl Tadeáš své sestře Barboře. „Nedráždi ho. Povídám ti, nech ho na pokoji!“

„Nic mu nedělám,“ hájila se Barbora. Opravdu jenom seděla na posteli a hnětla ze živého mechu ptakulku, umělého ptáčka. Ze všech dětí tábora Beta uměla dělat ptakulky nejlíp. „Divně se chová sám od sebe. Podívej, zase leze ven.“

Přímo nad postelí vylézal ze škvíry mezi kameny pořádný kusanec mechu, široký na tři dlaně. Kroutil se, jako by se rozhlížel, kudy by ze zdi utekl. Barboře ptakulka už skákala v dlaních, a když se jí podařilo konečně vzlétnout, narazila do neposedného mechu hlavičkou a spadla zpátky na postel. Mechový kusanec se dál soukal ven.

„Jedeš zpátky, potvoro!“ křikla na něj Barbora. Dotkla se ho dlaněmi a neposedný mech zajel zpátky do zdiva. Jenže hned vedle znovu vykoul další kus.

„To je z toho tvého štourání! Pořád si s mechem hraješ a jemu se to líbí.“
Malá ptakulka poskakovala po posteli.

Barbora se otočila. Tadeáš ležel na boku a podpíral si hlavu rukou. Rozesmála se.

„Teď si budeš hrát ty!“

Nad Tadeášovou postelí mech sice nevlézal ze spár, zato se vydouvala celá stěna. Tadeáš se otočil, a když to viděl, vyskočil a opřel se o stěnu oběma rukama.

„To je kvůli tobě! Kvůli té ptakulce!“

„Co to tam máte?“ ozval se z vedlejší místnosti tatínek.

Barbora rychle popadla ptakulku a vyhodila ji oknem do noci. Nic se jí tam nestane, připojí se k ostatnímu mechu a zaleze někam do škvíry.

Tatínek nakoukl do ložnice.

„Taky vám tu zlobí mech?“

„Strašně,“ řekla Barbora. Tadeáš málem zažaloval na Barboru, že si zase udělala jednoho z těch pitomých ptáčků, ale sestra se na něho podívala tak přísně, že jen zavrtěl hlavou.

„Dávejte pozor,“ řekl tatínek. „Mech je možná neklidný kvůli bouřce. Vypadá to, že co nevidět přijde.“

„Pojď sem rychle, Jiří!“ volala maminka. „Mech úplně teče!“

„Vidíš, že za to nemůžu,“ zasyčela Barbora na Tadeáše. „Je to bouřkou. Dělej, rychle se opři o zeď!“

Museli se oba činit a podle toho, co slyšeli odvedle, tatínek s maminkou měli taky plné ruce práce. Slyšeli, jak se zvedl vítr.

„Aby to mou ptakulku neodfouklo nad moře,“ řekla Barbora.

„No a co by? Je to kus mechu!“

„Jenom závidíš, že ptakulku udělat neumíš.“

„To je toho, pitomá ptakulka. Uplácal bych si jich třeba hromadu, kdybych chtěl!“

„Tak chtěj!“

„Až budu mít čas!“ vykřikl a musel teď opravdu zabrat, protože zed sebou mlela, jako by se o ni zvenčí opíral nějaký obr.

„Zvládáte, děti?“ křičel z vedlejší místnosti tatínek. „Nepotřebujete náhodou pomoc?“

„Neměj starost! S mechem to umíme!“

Venku houstla tma. Boteránské noci bývají světlé, zato dnes byla tma tmoucí. Vál prudký vítr. Když se mech na chvílku zklidnil, připojili se Barbora s Tadeášem k rodičům. Byli také celí uondaní. Společně vyšli na zápraží.

„Jo,“ povzdechl si tatínek, „v táboře Alfa takové starosti nemají.“

„Vždyť je to legrace!“ ozvala se Barbora. „V Alfě musí být nuda. Mají tam baráky plastáky.“

Maminka se naklonila k tatínkovi a pošeptala mu:

„Buď rád, že to děti berou takhle. A nemluv tak před nimi. Už nejsou malí a brzy se začnou vyptávat.“

Pak už se jen oba dívali, jak děti běhají kolem domku a hlídají, jestli ze škvíry nevykoukne mech.

U sousedního domku se lopotil Martin Viktorin, tatínek Davida a Sárý. Tlačil zvenčí na vzdutou stěnu. Ze dveří vykukla Sára.

„Jupí!“ hulákala svým hromským hlasem. „Uteče nám barák!“

„Nenechávej mě tu!“ ječel pisklavým hláskem její bratr. „Táto! Sára nechce dělat!“

„Nehádejte se!“ zahromoval na ně Martin. „A ty zajed, opice jedna!“

„Podívejte! Dragáče táhnou!“ Sára zůstala stát na prahu a ukazovala na nebe.

Opravdu, pod temně hnědou noční oblohou táhla k moři skupina černých mechových mraků. Dragony letěly velmi těsně, až se zdálo, že se vzájemně dotýkají. Na okrajích jim sršely elektrické jiskry. V mezerách se občas cosi zablesklo. Směřovaly od hřebenu Zubatce k Haroldovu zálivu nad plán a tam se zastavily. Nebe bylo naprosto černé a do vzdutých vln nemilosrdně šlehal blesky. Hustě tam přšelo a chvílemi se zdálo, že nebe spojuje s vodou světelný sloup široký několik desítek metrů.

Ozvalo se temné dunění a země se zatřásla.

„Zemětřesení! Tak to nám ještě chybělo!“ houkl tatínek Jiří na souseda.

„Rychle ven,“ křičel Martin do dveří. S Davidem vyběhla i maminka Alžběta.

„Držte se dál od stěn!“

Světelná podívaná náhle skončila. Obzor byl černý. Od zálivu hučelo prudké vlnobití.

Dragony se pohnuly, opsaly táhlý oblouk a vracely se k Mechlesu.

„Jste v pořádku?“ křičela už zdálky Veronika, pátý člen dětské party tábora Beta. „Měla jsem pocit, že se stane něco špatného.“

„Ty máš pořád nějaké pocity,“ poškleboval se jí David.

Přiběhla Veroničina maminka Olga a popadla ji za ruku.

„Kde lítáš po nocích? Takhle mě polekat!“

„Jak je u vás?“ ptal se Jiří.

„Máme hodný mech. Jakžtakž to s ním jde.“

„Náš se už taky docela zklidnil,“ řekla maminka Sára a Davida.

Vítr si pomalu lehal a otřesy se už neopakovaly.

Přicházeli sousedé a poptávali se. Také Jiří s Martinem se šli poohlédnout po táboře, jak kdo dopadl a jestli někdo nepotřebuje pomoc. Museli se brzy vrátit. Vítr už zcela ustal a od moře stoupala mlha. V mlze a nočním šeru bylo brzy vidět jen na pár kroků.

„Jak to tak vypadá,“ řekl Jiří Martinovi, „představení skončilo.“ Pak se obrátil k dětem. „Je noc. Běžte spát, ať jste ráno k něčemu! Bouře udělala spoustu škody a čeká nás moc práce.“ Také Martin zahnal na zbytek noci své děti domů a Olga si odvedla Veroniku.

Zápas s mechem všechny unavil, takže brzy usnuli a až ráno je probudila siréna ze střechy Společenského domu. Svolávala osadníky na pravidelný nástup.

Tábor Beta měl celkem sedmačtyřicet obyvatel. Děti bylo pět, sourozenci Sutnarovi a Viktorinovi a Veronika Solcová, jedináček. Osadníci žili v domcích vybudovaných z plochých kamenů, pospojovaných živým mechem. Zato Společenský dům byl z plastových panelů a podobal se domům v táboře Alfa a samozřejmě také domům na Zemi, jak je děti znaly ze školy od paní Ingrid. V jeho zadní části bydlel kapitán Horác, velitel tábora. Společnou ubikaci v něm měli tři muži strážního oddílu, vedeného poddůstojníkem třetí třídy Rufusem, strážní Bisan, Kastaron a Relik. Ve své kóji žila v domě také paní Ingrid, která se starala o zdraví obyvatel tábora a vzdělávání kadetů. Nástup se pravidelně konal na prostranství před domem, krytém plastovou střechou podepřenou karbonovými tyčemi. Účastnili se ho vždycky všichni dospělí i kadeti. V táboře byla pořád ještě mlha, i když ne tak hustá jako v noci. Hodně se stáhla k moři, směrem k Haroldovu zálivu.

Nástup byl tak trochu obřad, každý den s výjimkou dne sedmého, určeného k odpočinku. Řeč měl kapitán Horác. Vedle něho postával

poddůstojník třetí třídy Rufus a pokukoval, jak se kdo tváří. Sotva se někdo zatvářil nepatřičně, šeptal kapitánovi do ucha. Opodál stáli Arty s Treipou, roboti určení ke všem možným úkolům, včetně výuky. Byli už hodně opotřebovaní a zpravidla se drželi pospolu, protože když se jeden z nich pokazil, druhý ho musel opravovat. Pro přehlednost měli na hlavě majáčky. Když oba fungovali, svítily jim zeleně. Jakmile se jeden porouchal, začal mu majáček blikat červeně, druhému se rozblikal modře a ten šel opravovat. Tentokrát Arty s modrým majáčkem na hlavě vrtal Treipovi do levého loketního kloubu. Treipův majáček červeně pomrkal jako bolestná slza.

Kapitán shromážděným oznámil to, co všichni dobře věděli, že v noci došlo k bouři provázené zemětřesením. Tři domky jsou silně poškozené, jednomu se sesuly dokonce dvě stěny. Kapitán Horác určil četu deseti mužů, aby pomohli domky opravit. Děti, tedy oddíl kadetů, dostaly za úkol co nejrychleji natrhat živý mech. To byla část jejich denních povinností. Kvůli mimořádné události měly dnes shromáždit trojnásobné množství na vyspravení zdiva. Dopravu natrhaného mechu zajistí robot Treipa, až ho robot Arty opraví.

„Odchod, do práce, pohyb, honem,“ povykoval poddůstojník třetí třídy Rufus.

Dětský oddíl, vybavený vaky, se vypravil na pláň sbírat mech. Robot Treipa se jim vlekl v patách následovaný robotem Artym pro případ, že by Treipa vysadil. Oba svítily zeleně. Dospělí, s výjimkou pracovníků přidělených na opravy domků, odešli na zeleninové plantáže.

Děti táhly skalnatou planinou k místům, kde rostly rozsáhlé tabule živého mechu. V řídké mlze byla vidět tmavozelená hradba. Mlha poskytla novou vláhu a Mechles se rozšířil. Největší stromy postoupily na svých kořenových nohách až o několik desítek metrů. Táta Sutnar říkal, že kdyby Mechles chtěl, mohl by se dát na pochod a smetl by celý tábor Beta do Haroldova zálivu. Museli bychom mu ustoupit, jsme tu hosté. Nepatříme sem. Chovejte se k Mechlesu s úctou, opakoval jim často. Hlavně se vyhýbejte slonkům a těm malým štiplům, tak nabádali svoje děti všichni rodiče a také ostatní dospělí s nimi byli zajedno.

Tedy až na kapitána Horáce a jeho strážné. Podle nich jsou slonkové hnusná pakáž. Jsou to foklové, tak jim nadávali. Kapitán Horác vyhrožoval, že kdyby Mechles překročil určitou hranici, bylo by třeba ho zahnat zpátky všemi prostředky. Pak by pomohl tábor Alfa. Tam se s nikým a ničím nemažou, ani s Mechlesem, ani s fokly.

Jenže mechové stromy nikdy daleko neputovaly a Horácovu hranici mimoděk dodržovaly. Někdy se den dva potulovaly po pláni nad mořem a pak se vrátily. Mezi kameny po nich zůstaly suché větve a úlomky kořenů. Slonkové a jejich menší odrůdy štiplové se ale někdy vypravili třeba až na mořské útesy. Děti věřily, že to jsou živí tvorové, třebaže jim rodiče i paní Ingrid dokazovali, že to jsou jenom menší druhy pochodujících stromů Pitcairnu.

„Jsou to pseudoorganismy,“ říkala paní Ingrid při hodinách výuky. Stála a za zády měla robota, který právě fungoval. Z třetího oka v kulaté hlavě promítal na stěnu obrázky. „Pamatujte. Pseudo-orga-nismy. Opakujte to.“

„Pseudo-orga-nismy,“ hučely děti.

Tadeáš se poškleboval. „Teď bude sub-ani-málně,“ šeptal.

„Tvoří přechod mezi živočichy a rostlinami. Nemají žádné rozumové schopnosti. Je třeba počítat s tím, že jsou schopné jednat subanimálně, zcela pudově, s ohledem na okamžitý vlastní zájem. Opakujte všichni se mnou: sub-ani-málně.“

Učebnou zaznělo „sub-ani-málně“. Jako už tolikrát předtím. Tentokrát ale zvedla ruku Veronika.

„Jak to můžete vědět, když jste nikdy žádného slonka nepotkala?“ ptala se.

„Naším úkolem zde není výzkum, ale zabezpečení tábora Alfa, kadepte Solcová! Prostředky k výzkumu mají v táboře Alfa. Pseudoživot tam zkoumají a svoje poznatky nám předávají. My se jimi musíme řídit. Mějte se před fokly na pozoru a opakují, nepřibližujte se k nim.“

„Co se slonky v táboře Alfa dělají?“ ptala se nedávno Veronika.

Otázka paní Ingrid trochu zaskočila.

„Co by s nimi dělali? Nic. My jim taky nic neděláme.“

„Prý je zabíjejí.“

„Kdo ti říkal takové věci?“

„Nevím,“ odpověděla dívenka. „Někde jsem to slyšela.“

Upírala na paní Ingrid temně hnědé oči. Skoro černé vlasy jí obepínaly okrouhlou tvář jako pevná přilba.

„Tábor Alfa má svoje Civilizační Poslání a tábor Beta má za úkol ho podporovat. Necháme teď zbytečných řečí a věnujeme se výuce. Připravte si psací potřeby a přečtu vám zadání. Připraveni? Vypíšete zvlášť přítoky levého břehu řeky Amazonky a potom pravého břehu téže řeky. Začněte, máte na to deset minut.“

Ohlédla se k robotovi Treipovi a dala mu pokyn, aby měřil čas.

Děti si se slonky opravdu nelámaly hlavu, to však neznamenal, že se o ně vůbec nezajímaly.

„Já je mám ráda,“ říkala Barbora. „A nejsou to žádní foklové. Jsou to přece slonkové.“

Ty zvláštní útvary skutečně měly kromě kořenových nohou i skoro-ruce a něco jako hlavu, s dlouhým prutem trčícím z kulového zakončení trupu. Opravdu připomínaly živou bytost, už tím, že v přední části té homole měly dvě jakési skvrny připomínající oči a trubičku, cosi jako chobůtek. Kvůli němu jim děti daly jméno. Barbora by si ráda někdy nějakého prohlédla a mrzelo ji, že se tyhle zvláštní chodící rostliny lidem zdaleka vyhýbaly. Zato když se daly na pochod velké stromy z Mechlesa, musel člověk uhnout, jinak by skončil pod jejich kořenovými nohama. Naštěstí vždycky jen chvíli ťapaly a pak se vrátily zpět.

Každopádně všechny děti věděly, že není radno se ke stromovým bytostem připlést.

Také dnes ráno se slonkové hemžili v mlze na okraji lesa a mezi nimi štiplové. To byly neposedné potvůrky podobné slonkům, jenomže byly mnohem menší, a kdyby se k dětem přiblížily, sahaly by jim asi po kolena. Od moře se vracela bílá tma. Obrovité mračno, které v noci ustoupilo nad Haroldův záliv jako velká peřina, se zvolna valilo na pláň. Jestli zasáhne i lavice živého mechu, bude se dětem těžko pracovat.

Sbírání mechu patřilo k jejich obvyklé práci. Děti také opravovaly stěny a chodily na pláň na dříví. To je bavilo. Horší to bylo s každodenním vyučováním ve Společenském domě. Tam do nich paní Ingrid vtloukala zbytečnosti, jako je zeměpis Vzdálené Země a čtení a psaní. Rozhrkaný robot jim k tomu promítal na stěnu bledé, nezřetelné obrázky. Nač si pamatovat názvy zemí a moří na Zemi, kterou nikdy neviděly a nejspíš neuvidí? Byla to otrava, ale dalo se to vydržet. Čas plynul poklidně a nevzrušivě den po dni, týden po týdnu na poloostrově Pitcairnu na planetě Botera. Žili tu ve dvou táborech, Alfa a Beta, coby Výspa Civilizace a připravovali se na Den, Až Přejde Čas a Země se Ozve. Pak se osadníci dočkají pochvaly a uznání za to, že na planetě Botera připravili půdu k rozšíření Federace.

Tak jim to říkala paní Ingrid každý den s výjimkou neděle a tak to přísně a nahlas potvrdoval kapitán Horác, za přitakávání poddůstojníka třetí třídy Rufuse. Rodiče se tématu spíše vyhýbali, ale když se jich na to děti občas ptaly, odpovídali v tom smyslu, že je to jistě pravda, když to říká paní Ingrid a kapitán Horác.

Každý sběrač měl na mech svoje místočka. Takový mech, to je potvora. Velmi nerad se nechává trhat. Schovává se a vymýšlí všelijaké lsti, začne se třeba přetvařovat a vypadá jako kámen. Nejlepší sběrač z party byla Barbora. Ráda chodila sbírat až k útesům nad Haroldovým zálivem. Skály tam byly hodně rozeklané. Některými štěrbinami se dalo sestoupit až dolů k moři, na písčnou pláž. Největší se jmenovala Puklina. Byly v ní skalní schody a děti často závodily, kdo je vyběhne nejdřív. V četných skalních jeskyních si děti dřív hrály na kosmické cesty. Teď je zajímaly hlavně proto, že i v nich rostl mech. Hledal se těžko, ovšem jeho kvalita stála za námahu. Velmi dobře držel ve zdivu.

Barbora se cítila strašně. Nejraději by zalezla do jeskyně Dvouvhodovky. Aspoň trochu se prospat! Jenže pak by asi natrhala mech jako poslední a ten protivný David by se jí poškleboval.

Vydala se k místům, kde bývalo vydatného živého mechu vždycky nejvíc. Jak se blížila k moři, mlha kolem ní houstla. Dívka zhluboka vdechovala její vůni.

Šla dál a rozhlížela se kolem sebe. Musela dávat velký pozor, protože viděla sotva na deset kroků. Trochu v ní zatrnulo, když si uvědomila, že přesně neví, kde je. Holá skála a splazy drobné suti, občas nějaký pokroucený keřík, takhle to tady vypadá všude. Shýbla se pro první trs mechu. To byl pěkně hubený úlovek. Jindy by už měla vak napůl plný. A to kapitán nařídil tři rundy! To je tím, že se v mlze špatně orientuje. Rozmrzele si uvědomila, že se vydala špatnou stezkou. Musí se držet víc vlevo.

Pak před sebou v mlze uviděla postavu.

Napadlo ji, že je to Sára, nejmenší z pěti dětí. Dobrý sběrač, dovedla se hbitě přemísťovat a měla svoje místočka, celá hnízda houbáků, jak tomu říkala. Mohla by být nejlepší sběrač, jenže se vždycky zasekla, když už jí chybělo jenom pár hrstí, a začala se bavit nějakou hloupostí. Anebo si dala vak pod hlavu a zdřímla si. To byla celá ona, Sára.

Jenže postava v mlze se pohybovala úplně jinak než Sára.

Barbora opatrně našlapovala. V těchhle místech bylo hodně uvolněných kamenů. Příboj už burácel přímo pod ní. Občas vytryskly i krupěje mořské vody a zchladily jí tvář.

Pak se ozvalo vykviknutí. Postava v mlze se zakymácela na okraji srázu a potom přepadla.

Barbora se rozběhla a zastavila se na okraji strmé průrvy.

Pod ní visel malý slonek. Zachytil se skororučkou za kmínek keře a druhou se pokoušel dosáhnout na štěrbinu ve skále.

Slonek!

Ještě nikdy neměla Barbora příležitost ho vidět takhle zblízka.

„Pamatujte, že fokl je rostlina s autonomním pohybem, nic víc,“ kázala jim paní Ingrid. „Nemá ani rozum, ani cit. Je to mech bez vychování, pouhý pseudoorganismus. Podle posledních zjištění z Alfy by mohli být foklové za určitých okolností velmi útoční. Když uvidíte fokla, jděte od něho dál. Naštěstí se lidem vyhýbají. To je jediné dobré, co se o nich dá říct.“

Teď tu jeden takový visel na kmínku a komíhal nad propastí nožkama. Byl křehoučký, skoro průhledný.

Je to pseudo-orga-nismus... opakovala si Barbora slova paní Ingrid. Je úplně sub-ani-mální.

Lehla si a natáhla ruku. Slonek se zachytil skororučkou. Bála se, že ji bude mít slizkou, studenou. Leknu se a pustím ho, strachovala se. Příjemně ji překvapilo, jak je skororučka suchá a teplá. Zatáhla. Byl podivuhodně lehký, jistě lehčí než pytel mechu. Táhla a brzy měla jeho obličej u své tváře.

Není to žádný krasavec, takový slonek, uvědomila si Barbora, když ho poprvé v životě viděla takhle zblízka. Má válcovou, nahoře zúženou hlavu. Ten chobůtek je docela pořádný chobot. Zadní částí hlavy mu prochází jakási struna nebo bič, trčí mu do výšky jako anténa, podobná té, která se houpe nad vozíky z Alfy. Po obou stranách chobůtku má slonek oči, legrační, jakoby puntíkaté.

První leknutí ji přešlo. Začal se jí docela líbit. Vypadal jako upředený z pavučinky s chobůtkem mezi jasnými očima a legračním tykadlem na hlavě.

Barbora se opřela druhou rukou a bez velké námahy zatáhla. Slonek se konečně opřel nohama a za chvíli byl z propasti venku.

„Ahoj slonku...“ vydechla Barbora. Hned si připadala směšně. Copak se rostliny zdraví?

Čekala, že slonek uteče a vmžiku zmizí. Rozhlédla se kolem sebe. Potěšilo by ji, kdyby tu byl Tadeáš. Nebude jí věřit, až mu poví, že potkala slonka. Kdyby ji viděl se slonkem on, určitě by držel jazyk za zuby. Možná i Sára. Zato David, ten by to nejspíš vyžvanil. Pak by se to dozvěděla paní Ingrid a začalo by kázání.

„Foklové jsou škodná, a kdybychom se nebránili, zničili by naše tábo-ry, a tím by skončila naše Výspa Civilizace. Co by pak bylo, Až Přijde Čas a Země se Ozve? Místo tábora by tu našli hromadu kamení a slonky. Tak by skončilo naše Civilizační Poslání!“

Kolem dokola ležela mlha. Barbora tu byla se slonkem sama. Prohlížela si ho. Ke svému úžasu si všimla, že to pavučinkové tělo vypadá jako složitě uspořádaný oděv. Dokonce měnil barvu! Před chvilkou byl šedý jako ty kameny kolem, teď však růžověl a na některých místech byl nachově červený. Je to možné? Vždyť je to rostlina!

Něco se mi zdá, řekla si. To nemůže být oblečení. Nejspíš je to nějaký uschlý mech nebo tak něco. Rostliny se přece neoblékají.

Slonek se ani nehnul. Má něco za lubem?

Zatajila dech.

Co když má paní Ingrid pravdu? Třeba je to skutečně zlý fohl, schopný ublížit. Určitě to není kus oživlého mechu, jako když si ona z mechu dělá ptakulky. Tím už si byla jistá. Je to živý tvor.

Ustupovala a slonek šel pomaličku za ní. Zastavil se a trochu svůj prut naklonil. Uvědomila si, že na ni míří hrotem. Strnula. Chtěla uskočit. Nedokázala se však pohnout.

Je to škodná, opakovala si slova paní Ingrid. Skočí na mě a sežere mě.

Slonek se jemně pohupoval, jako by jím kýval vánek. Měla pocit, že mu jiskří oči.

Nesmíš se bát, řekla si.

Slonek k ní natáhl svůj prut, až se dotkl její hlavy.

V tom okamžiku z ní spadla tíseň. Dokonce ji zaplavil podivný blažený pocit. Tak krásně jí bývá v mamčině náručí, když tatínek dovypráví něco moc hezkého o Vzdálené Zemi a maminka vezme Barboru k sobě pod pokrývku a tam spolu usnou.

Pak to náhle přešlo. Slonek odtáhl prut od její hlavy.

Barboře se trochu třáslý ruce.

„Mluvím...“ ozval se nezvykle měkký hlas.

Barbora se rozhlédla kolem sebe. Kdo to mluví? Jistě by většinu kolonistů z tábora Beta po hlase poznala. Skrýval se snad někdo v mlze?

„To jsi byla ty?“ řekla a dívala se na slonka.

„Rozumíš mi. Rozumím ti.“ Potom jako by zazvonila rolnička. To byl asi smích. „Mluvím. Já mluvím. Děkuju ti, že jsi mě zachránila. Jmenuji se Karmala.“

Odkud vychází ten hlas? A co to vlastně řekla?

„Jak že se to jmenuješ? Karmala... jak je to?“ vyhrkla Barbora.

Opět ta rolnička. Určitě to byl smích.

„Karmala je moje jméno. Můžeš mi ale říkat, jak chceš.“

Barbora se dívala na křehké stvoření. Opravdu připomíná pavučinku.

„Pavučinka,“ vyhrkla. Hned se zastyděla. Snad se stvořeníčko neurazí! Slonek se smál svým zvonečkem.

„Pavučinka,“ opakoval. „To je dobré jméno. Jsem Pavučinka.“

„Jak to, že mluvíš stejným jazykem jako já?“

„Naučila jsem se to.“

„Tím...“ ukázala Barbora na prut a na svoji hlavu.

„Ano. Dotknu se a pak to jde rychle.“ Slonek zakýval prutem. „Říkej mi Pavučinko. To se mi líbí, Pavučinka.“

Zvedl se vítr a rychle sílil.

„Kde ses tu vzala, Pavučinko? Jsi první slonek, kterého jsem takhle potkala. Nevadí ti, když ti tak říkám?“

„Na slově nezáleží, když je dobře míněné,“ řekla Pavučinka. „Ty jsi také první gumbur, se kterým mluvím.“

„Gumbur?“ divila se Barbora. Pak konečně pochopila. „Aha, to je ve vaší řeči člověk.“

„Ty jsi... člo-věk a já jsem slo-nek. To je legrační. A kde jsem se tu vlastně vzala? Utekla jsem.“

Zase to zvonění.

„Komu?“

„Panu Astrianovi. To je můj strážce a učitel. A ostatním strážcům. Mám jich hodně. Jsem princezna. Můj tatínek je král, je to velký talbar Farnal.“

Barbora se ohlédla. V mlze nikoho neviděla.

„Kdepak jsou?“

„Někde tady,“ ukázala Pavučinka skororučkou do mlhy. „Přišli se podívat na nový ostrov.“

„Jaký nový ostrov?“ nechápala Barbora.

V Haroldově zálivu byly tři ostrovy, velký Beran a dvě maličká skaliska sotva vyčnívající z moře, ostrov Přední a Zadní. Záliv byl pojmenován po Velkém Admirálovi Haroldovi, veliteli kosmické lodi Regaton, který zahynul při přistání lodi na planetě Botera. Beran, ten se jmenoval podle nějakého zvířete na Zemi, kdežto na ta dvě skaliska už nezbyly žádné nápady.

„Vynořil se v noci z vody. Už ho vidíš?“

Vítr zadul a roztrhl mlhu, jako by ji někdo rozkrojil velkým nožem. Opravdu, vpravo od těch maličkých ostrůvků teď vězelo skalisko velikosti ostrova Beran. Bylo celé ježaté, po jeho obvodu trčely k nebi ostré skály jako prsty. Barboře se zdálo, že mezi nimi vidí něco lesklého. Pak z nebe sjel blesk a udeřil do jednoho z prstů.

„Skutečně, nový ostrov...“ divila se Barbora. „Kde se tu vzal?“

„Dno moře se zvedlo,“ vysvětlila jí Pavučinka. „Země se třásla. Tys to necítila?“

„To ano. Třásl se celý dům a s bráchou jsme honili mech zpátky mezi kameny...“

„No vidíš. A zatím se tu narodil ostrov.“

Ozvalo se houkání. Pavučinka sebou trhla.

„To jsou oni. Hledají mě. Astrian a hlídači. Mého královského otce vynoření ostrova zajímá. Proto vyslal pana Astriana, aby ostrov obhlédl. Já jsem jim utekla, není to legrační?“

„Ty jsi vážně princezna?“

„Ano. Tatínek se na mě zlobí. Pořád utíkám a chci letět mezi hvězdy. Vy lidé jste k nám z hvězd přišli. Tak mě napadlo, že bych se tam s vámi ráda podívala.“

„My zase poletíme, Až Přejde Čas,“ vysvětlovala Barbora.

„Vezmeš mě s sebou, až poletíte?“

„Nebude to hned.“

„Kdy ten čas přijde?“

„Nevím, Pavučinko. Možná až za dlouho. Nejdřív se musí Země Ozvat.“

„Třeba se nám podaří ji k tomu přimět.“

„Nevím jak,“ odpověděla Barbora.

„Něco vymyslíme. Vždycky se dá něco vymyslet, jak říká můj královský otec.“

Houkání se blížilo. V mlze se pohybovaly temné obrysy.

„Barboro!“ Tentokrát slyšela známý hlas. To byl Tadeáš. „Barboro, kde jsi?“

„Tady. Pojď sem, je tu se mnou...“

Z jedné strany se z mlhy vynořili tři velicí slonkové a z druhé přibíhal Tadeáš doprovázený Davidem.

„Jdou si pro mě,“ řekla Pavučinka. „Najdu si tě a určitě spolu poletíme ke hvězdám.“ Sáhla si pod svůj nachově červený oděv a vytáhla kus mechu. „Dobře ho hlídej. On je tak trochu... kousek ze mě, rozumíš?“

„Nerozumím,“ přiznala Barbora a vzala si mech.

Pavučinka Barboře jen tak maličko zamávala svou skororučkou a cupitala ke svému.

Skupinu vedl mohutný slonek s obrovským, výhruzně zahnutým bičičštěm nad hlavou, oblečený do tlusté blýskavé látky. Vypadala jako kovová. Skororuče mu zdobily mohutné stříbrné řetězy. Na nohách měl vysoké černé boty. Oblečení jeho průvodců bylo skromnější a řetězy na

skororukách měli černé. Kolem nich pobíhali štiplové. Občas se některý z nich hbitě vyšplhal na rameno velkého slonka a něco mu špital.

Barbora se za nimi dívala a tiskla si mech k hrudi. Obvykle býval chladný, kdežto trs od Pavučinky hřál.

Vyrušil ji David. Přiběhl a strnul.

„Co tu tak stojíš?“ vykřikl. „Vždyť to jsou foklové! Uteč! Pojď pryč!“

„Jací foklové? Tohle je princezna Pavučinka!“ obrátila se k němu Barbora. „Chce s námi letět ke hvězdám.“

„Pojď od nich pryč, Barboro,“ vztáhl k ní ruku Tadeáš. Bylo na něm znát, že se slonků bojí. „Jsou to foklové. Nevíš, co udělají.“

Popadl ji za zápěstí. Barbora se ohlížela po Pavučince.

„Co to má být? Oni... jsou oblečení...“ říkal David a třásl se mu hlas. „Vrhnou se na nás. Sežerou nás. Jsou zlí, horší než draskary!“

„Co to meleš?“

„To přece ví každý,“ jektal zuby David.

„Jak to může každý vědět, když to není pravda?“

„Říká to kapitán Horác! A taky paní Ingrid.“

„Jenže já jsem s Pavučinkou mluvila!“ dupla Barbora. Ohlížela se. Skupina slonků už zmizela v mlze.

„Plácáš nesmysly. Fokl je strom. Pseudoorganismus. Je subanimální.“

„Vždyť jsi je viděl a sám jsi říkal, že jsou oblečení.“

„To se mi jenom zdálo.“

„Ty jsi snad neviděl, že jsou oblečení?“ obrátila se na Tadeáše.

„Nevím,“ řekl nejistě. „Něco jsem viděl, ale bylo to v mlze.“

„Je to tak. Slonkové byli oblečení, štiplové ne. Ale nějak si spolu šeptali. A s princeznou jsem mluvila.“

„Foklové mluvit nedovedou a o tom nemá cenu se bavit. Víš, co říká táta. Jsme tu hosti. Nesmíme se k nim přibližovat. Pojď, nemáš natrháno. Víš, jak bude Půlpytel zuřit, když přijdeš s prázdnou!“

Tadeáš se měl k odchodu.

Barbora zase dupla.

„Mluvila jsem s ní a jmenuje se Pavučinka a je to princezna a chce letět ke hvězdám.“

„Jsi pitomá a plácáš blbosti,“ rozkřikl se David.

„Sám jsi pitomec! Něco ti povím. Já jí letět ke hvězdám pomůžu.“

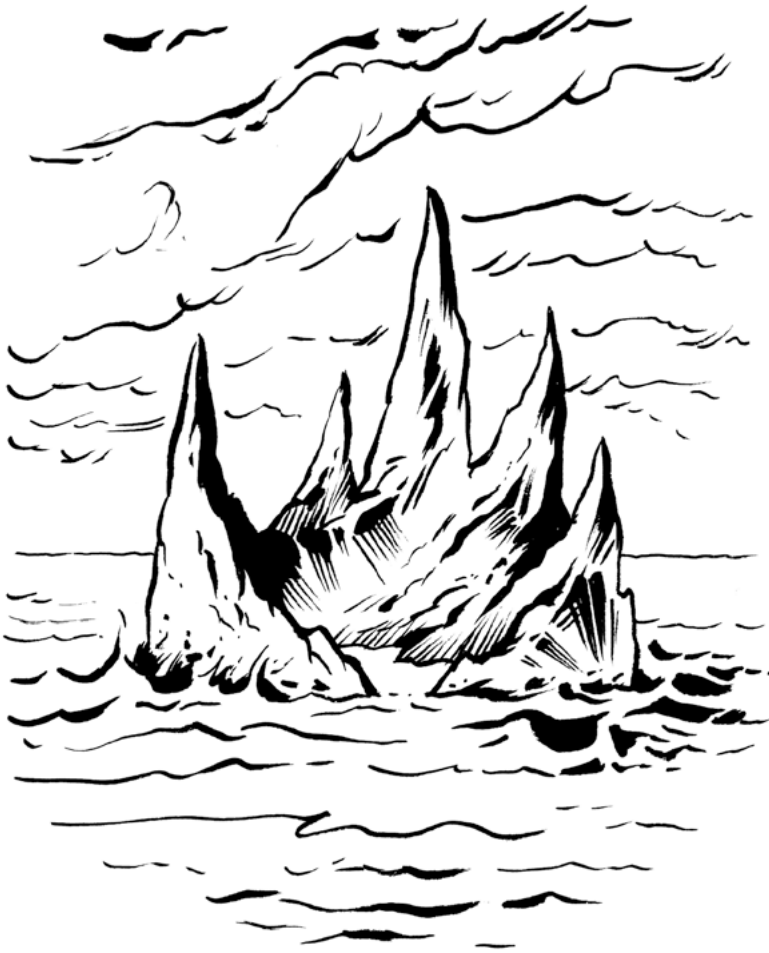
Hnala se k němu se zařatými pěstmi. Tadeáš skočil mezi ně.

„To nemá cenu. Řeknete si to pak. Pojď, pomůžeme ti ten mech natrhat, nebo ti Půlpytel urve obě uši.“

„A co ten ostrov? Slonkové si ho přišli prohlédnout. Je nový, vynořil se v noci z moře. Copak jste ho taky neviděli?“

„Viděli a oznámíme to kapitánovi. Ostrovy jsou jeho starost. Mech je naše starost. A ty koukej jít, nebo nám Půlpytel utrhá uši všem.“

Barbora se ohlédla do mlhy, ve které zmizeli slonkové. Sáhla si do záňadří. Pohladila trs mechu a opět si všimla, že je podivně teplý.

Skoro velký průšvih

Nuda ve škole • Až Přejde Čas • Rufus se hněvá • Výslech Barbory Sutnarové • Příliš plný pytel • A přece to byla princezna • Kam s mechem od Pavučinky

---

Tadeáš měl pravdu, když Barboře hrozil, že nestihne natrhat dost mechu. Promeškala hodně času. Když se konečně dala do hledání a trhání, pracovala jako ve snách a musela myslet na princeznu Pavučinku a její touhu po hvězdách.

Tenhle svět byl ošklivě obyčejný. Na boteránském nebi nikdy nezářily hvězdy. Po žluté nebo hnědé obloze táhla zelená mračna létajícího mechu, to byla realita Pitcairnu. O hvězdách vykládala v nekonečně nudných lekcích paní Ingrid a to byly ty otravné hvězdy. K čemu je dobré se učit nějaké názvy jen proto, že tyhle hvězdy jsou vidět ze Země? Jména jako Aldebaran nebo Prokyon jim naháněla husí kůži. Užitečná byla znalost mechu, kdežto nesmysl, jako je čtení nebo psaní, jim k ničemu nebyl. Nač vědět, že Eta souhvězdí Perseus je dvojhvězda? Proč si pamatovat, že písmeno velké M jsou jako dvě velká V postavená na hlavu a dole spojená, kdežto W je naopak písmeno M celé obrácené? Proč vůbec znát nějaká písmena? Nikde na pláni mechu nebylo napsaného nic, co by si mohli přečíst. Žáci jen tak pro nic za nic psali hrotem písátka na ústřížek aktivního plastu to, co jim paní Ingrid diktovala svým rozvláčným způsobem.

POVRCH PLANETY ZEMĚ JE ROZDĚLEN NA SEDM SVĚTADÍLŮ. TO JSOU AFRIKA, AMERIKA, ANTARKTIDA, ASIE, AUSTRÁLIE, EVROPA A ROBOPOLIS, zapisovali na aktivní plast, zatímco jim robot Arty nebo Treipa promítal na stěnu mapu světa. Pak nastalo štěbetání, když jim paní Ingrid zadala úkol.

„Podtrhněte člověkem vytvořené světadíly!“

Barbora se nikdy nespletla, v tomto ani v jiném úkolu, zato na Sáru se dalo vsadit, že poplete všechno.

„Robopolis je umělý kontinent, Sáro Viktorinová, kdežto Afrika je kolébka lidstva, odkud všichni pocházíme!“

„Kolébka je ale umělá,“ bránila se Sára.

„Chtěla jsem vyzkoušet vaši bystrost, Viktorinová! Afrika je přece světadíl přirozený.“

„Proč to máme vědět, když to nikdy neuvidíme?“ zeptala se jednou po takovém výkladu Barbora.

„Uvidíte, Až se Země Ozve!“ opravila ji paní Ingrid. „Nesmíš ztrácet odhodlání, kadete. Uchovej si víru a pilně se uč a Jednoho Dne se ti všechno vynahradí.“

„Jak to poznáme, že se Země Ozve?“

„Řekne vám to kapitán Horác,“ odpověděla paní Ingrid.

„Jak to pozná kapitán Horác, že se konečně ozvala?“ ptala se hromským hlasem Sára.

„Je to velitel a musí to vědět. Vrátime se k výuce, kadeti! Psaní a čtení vám moc nejde. Dávejte pozor, budu diktovat...“

Diktáty děti nenáviděly ze všeho nejvíc.

„To bych ráda věděla, jak se mi vyplatí, že umím napsat **BETELGEUZE**,“ bručela po hodině Barbora.

„Je to hvězda v souhvězdí Orionu,“ doplnila ji Veronika. Ta uměla psát nejlépe ze všech a pamatovala si všechno, co se jí kdy doneslo ke sluchu.

Dřív, když byli malí, se ptali paní Ingrid, co se tedy doopravdy stane, Až Přejde ten Čas. Paní Ingrid jim řekla, že je to pitomá otázka a že se na hlouposti nemají ptát. Rodiče i všichni ostatní dospělí v osadě jim odpovídali podobně. Až Přejde Čas? Potom se uvidí. To je věc kapitána Horáce a hlavně velitelů v táboře Alfa. Oni rozhodnou, co se bude dělat, Až Přejde Čas. To není starost osadníků Bety, a už vůbec ne malých dětí. Takže vzali na vědomí, že na některé otázky se nemá smysl ptát, protože na ně stejně nikdo neodpoví. Proto Barboru nikdy nenapadlo, že by měla po hvězdách toužit. Žila tady na Pitcairnu s rodiči a s osadníky v Betě. Starala se o mech a učila se všelijaké zbytečnosti, které nebude nikdy potřebovat. To byl její život, stejný vedli i její kamarádi. Dospělí, ti přišli z hvězd, ze Země. Nikdy nedávali najevo, že by se na ni chtěli vrátit. Oni jsou Výspa Civilizace. Jednou, Až Přejde Čas a dojde na to, že se Země Ozve, stane se něco, co si Barbora nedovedla představit.

Jenže teď se tu zčistajasna vynořil nějaký nový ostrov a přiběhla se na něj podívat Pavučinka, která o sobě říká, že je princezna, přemítala

zmatená Barbora. Vždyť ona je slonek, tedy fokl, něco mezi trsem mechu a stromem. Dala Barboře kus mechu. Jak to, že je to kus z ní, copak si ho vytrhla z těla? U slonků je možné všechno. Ta slonka, ta princezna, se dotkla svým prutem její hlavy a hned mluvila úplně normálně, stejnou řečí jako ona sama. Pavučinka se naučila mluvit lidskou řečí rychleji, než se luskne prsty! Žáci si na hodinách u paní Ingrid pracně ukládali do hlavy, jaká zvířata žijí na Zemi, a jen těžko odpovídali na záluďné otázky, jako jestli se může tučňák potkat s krokodýlem. Pavučinka by si to asi zapamatovala hned, sotva by se dotkla prutem hlavy paní Ingrid.

Když se konečně mlha rozplynula, přišlo se podívat několik osadníků a někdo říkal, že i kapitán Horác už je na cestě na pobřeží. Nový ostrov nahlásil do Alfý, a ta dokonce poslala na obhlídku dron. Přiletěl, chvíli kroužil nad ostrovem, děti mu zamávaly a zase zmizel. Pak přišel kapitán Horác doprovázený strážným Relikem, obhlédl ostrov a pak partu zahnal do práce. Půl osady je v troskách a panstvo tu stojí na břehu s rukama v kapsách. Takovou nekázeň nelze trpět!

Práce jim nešla po té noci od ruky a snad ze všech nejmíň Barboře. Tadeáš správně prorokoval, že bude Půlpytel zuřit. Nemohla se soustředit, myslela na to podivné setkání a nasbírala toho opravdu málo. Napadlo ji, že by do pytle mohla přihodit mech, který dostala od Pavučinky. Hned se za tu myšlenku zastyděla. Není to obyčejný mech. Je to dárek od princezny. Poddůstojník Rufus neboli Půlpytel nezklamal.

„Toto je příklad krajní nezodpovědnosti, kadete Sutnarová!“ hromoval. „Jsme v situaci nouze a ty si dovolíš místo splněné normy přinést nějaký pochybný půlpytel!“

Sára nevydržela a prskla smíchem. Všichni kadeti byli před poddůstojníkem třetí třídy Rufusem nastoupeni se svými naditými vaky u nohou. Jen Barbora ho měla zplihlý. Naučili se vyplňovat vak tak, aby vypadal hodně plný, i když nebyl zas tak moc plný. Jenže na Rufuse Půlpytla si nepřišli. Po návratu z planiny shodil robot pytle Rufusovi k nohám, aby je zkontroloval. Rád do nich kopal. Vyžadoval, aby pytel pořádně pružil.

„Pytel musí zvonit, kadeti! Komu nezvoní pytel, znamená to, že přinesl nějaký půlpytel!“

Barboře do pytle kopat nemusel, aby ho správně zařadil mezi vaky poloprázdné. Vztekla se ohlédl na robota Treipu. Neměl na svoji korbu prázdný pytel vůbec přijmout. Pak si uvědomil, že mu robot Arty už před několika dny hlásil, že je váha porouchaná a že bude třeba objednat z tábora Alfa náhradní díl.

„Máš nějaké vysvětlení, kadete Sutnarová?“ ptal se.

Otázka se dala čekat. Když šli se svými pytli k táboru, Tadeáš jí radil:

„Hlavně nikomu o nějakých foklech neříkej. Ještě by z toho byly řeči. Víš přece, že se jim máme vyhýbat.“

„Jenže Pavučinka není žádný pitomý fokl. Ona je princezna.“

„Já se z tebe zblázním! Snažím se ti pomoci, a ty máš tupou, zabeďnou palici. Tak se aspoň snaž otázce vyhnout,“ šeptal jí cestou.

No a teď to bylo tady.

„Máš nějaké vysvětlení, kadete Sutnarová?“ opakoval Půlpytel, teď už hlasitěji.

Podívala se po Tadeášovi. Ten jen přimhouřil oči a lehce pokýval hlavou. Tohle je nezáludná otázka. Proč natrhala málo mechu? Protože málo trhala, to je přece jasné.

„Mám, pane Rufusi.“

„Rád si ho poslechnu.“

Opět se podívala na Tadeáše. Měl ve tváři napětí.

„Protože jsem se zdržela.“

„To se na to podívejme. Copak důležitého tě zdrželo, kadete Sutnarová?“
Vzdychla. Muselo to ven.

„Mluvila jsem s princeznou Pavučinkou.“

Smíšek Sára vyprskla. Všechny děti už věděly, že Barbora neutekla před slonky. Že se s nimi potkala a s jedním, je to vůbec možné? S jedním dokonce mluvila a ten o sobě říkal, že je princezna!

„Kdepak se tu vzala princezna Pavučinka? Přijela ve zlatém kočáře? Nebo snad na létajících saních tažených soby?“

Vtom se přiblížil kapitán Horác, provázený paní Ingrid. S nimi šel i robot Arty. Kráčel pomalu a při každém druhém kroku to v něm písklo. Zelený majáček na hlavě mu svítil nějak divně, občas v něm problikla červená.

„Copak se tu děje?“

„Provádím výslech kadeta Sutnarové, pane!“

„V jaké věci, pane Rufusi?“

„Nesplnila úkol.“

„Aha, půlpytel. No ovšem, to je vážná věc. Necháme tenhle případ na jindy.“

„Ale pane...“

„Necháme ho na jindy,“ zvýšil kapitán hlas. „Noční zemětřesení změnilo uspořádání v Haroldově zálivu. Jak jistě víte, pane Rufusi...“ Dal tím najevo, že Rufus nic o novém ostrově v zálivu netuší. „Jak jistě víte, ze dna se vynořil nový ostrov. Je třeba ho podrobit výzkumu a výsledky nahlásit velícímu v táboře Alfa.“

„Konvoj tu bude za čtyři dny, pane!“

„Dobře vím, pane Rufusi, kdy tu bude konvoj! Na to mě nemusíte upozorňovat. Do té doby je třeba o novém ostrově shromáždit veškerá fakta.“

Rufus se nechtěl vzdát. Postavil se do pozoru a velmi nahlas řekl: „Pane kapitáne, kadet Sutnarová tvrdí, že spatřila princeznu Pavučinku.“

„Tak ona spatřila princeznu,“ opakoval kapitán. „To je skvělé.“ Přistoupil k Barboře a naklonil se nad ní. „Kadet Sutnarová potkala princeznu Pavučinku. Zítra potká Červenou karkulku a pozítří Budulínka.“ Otočil se k Rufusovi. „Dosti tlachů! Nejsme tu pro legraci, naším úkolem je práce. Jsme Výspa Civilizace a kolonie Beta připravuje půdu pro nové kolonisty, Až Přijde Čas a Země se Ozve. Proto co? Proto neztrácíme čas hloupostmi, jako jsou princezny, Karkulky nebo třeba Budulínkové. Zavelte rozchod, pane Rufusi.“

„Rozkaz, pane,“ křikl Rufus za kapitánem a počkal, až vejde do Společenského domu. Pak se obrátil ke kadetům. „Všichni rozchod, jen Sutnarová zůstane!“

Barbora zůstala stát. Tadeáš odešel na několik kroků a otočil se. Ostatní popoběhli a také se zastavili, jen David je pobízěl.

„Rozchod, slyšeli jste to? Řekl nám rozchod.“

„Já jsem rozejitá,“ zařvala Sára.

Rufus to neslyšel, protože se soustředil na Barboru.

„Nekázeň nestrpím, protože nekázeň plodí ještě větší nekázeň a naopak. Je to tak?“

„Ano, pane,“ křikla Barbora.

Rufus si všiml Tadeáše opodál.

„Co tu okouníš, kadete? Máš málo úkolů?“

„Jsem ve stavu rozchodu, pane!“

„Pokračuj! A tobě, kadete Sutnarová, nařizuji doplnit snůšku.“ Podával jí vak. „Rozumíš? Nevrátíš se, dokud pytel nebude zvonit. Ten musí být tvrdý, že jím půjdou zatloukat hřebíky. Jasně?“

„Ano, pane.“

„S pytlem směr mech, odchod!“ zavelel poddůstojník třetí třídy Rufus a spokojeně se díval, jak Barbora s hlavou sklopenou odchází a vleče za sebou prázdný pytel. Pak se zhoupl na špičkách a v dobré náladě odešel za kapitánem do Společenského domu.

Sotva za ním zapadly dveře, připojil se k Barboře Tadeáš a pak i Veronika se Sárou. David šel váhavě za nimi. Společně pak došli na pláň a pomáhali jí pytel naplnit. Taky David pomáhal, ale opatrně, malými hrstmi, a pořád se otáčel, jestli to někdo nevidí.

„Nacpeme ho, aby opravdu zvonil,“ navrhl Tadeáš ochotně. „Pořádně ho našlapeme.“

Nápad se všem zalíbil a pak už běhali po pláni a trhali mech a pytel byl brzy pěkně nacpaný. Postavili ho a Sára po mechu skákala, aby ho napěchovala. David do toho volal, aby s tím přestali, nebo že pytel praskne.

Ke Společenskému domu ho dověkli tři, Barbora s Tadeášem a taky Veronikou.

Barbora pak zaklepala na dveře, a když otevřela paní Ingrid, oznámila jí dívka, že je s prací hotová. Rufus vyšel před dům, podíval se na pytel, rozhlédl se a hned mu došlo, kolik uhodilo.

„Společná práce, co?“

„Pytel je plný, pane,“ odpověděla Barbora.

Sklonil se k ní a skoro syčel. Začal Barboře vykat, aby dal najevo nejvyšší stupeň hněvu.

„Rozkaz platil vám, kadete Sutnarová. Měla jste naplnit pytel. To proto, abyste přestala vymýšlet hlouposti o nějakých Pavučinkách. Takže co? Vezmete prázdný pytel a půjdete natrhat další mech. Sama. Nikdo vám nesmí pomáhat. Rozumíte?“ křikl na ostatní děti.

Mlčely.

„Neslyším. Odpovězte! Je mi rozuměno?“

„Ano, pane,“ křikl David a ostatní něco neurčitěho zabručeli.

„Teď si dejte odchod.“

Pětice odešla zpátky na pláň.

„To máte z těch vašich drzostí. Půlpytel si na nás zasedne a budeme trhat jako vztekli,“ kňoural David.

„Drž hubu,“ zařvala na něho Sára. Pak se obrátila k Barboře. „Nesmíme trhat, ale pomůžeme ti najít lavice mechu. Vím o hnízdu houbáků. To nám Rufus nezakázal!“

Rozběhli se po pláni a Barboře se ulevilo, že v tom nezůstala sama.

Tak se stalo, že se domů vrátili mnohem později než obvykle. Tatínek čekal před domkem se založenýma rukama a už z toho poznali, jak moc se zlobí.

„Co jsem to slyšel?“ spustil na ně. „Prý jste byli drzí na pana Rufuse. Stěžoval si na tebe, Barboro.“

„Náhodou nebyla drzá vůbec,“ začal Tadeáš.

„Teď jsi drzý ty,“ houkl na něho tatínek a obrátil se k Barboře. „Pan Rufus tě potrestal. Co jsi mu to povídala o Budulínkovi? A co jsem to slyšel za nesmysly o nějakých foklech?“

„Potkala jsem opravdovou princeznu Pavučinku, a to je pravda, protože ji viděl taky Tadeáš!“ dupla Barbora a měla slzy na krajíčku. Maminka vyšla ven.

„Prý jste v mlze potkali slonky,“ řekla.

„Ano, potkali! Mezi nimi byla princezna Pavučinka!“

„Pojďte dovnitř,“ řekla maminka a obrátila se k tatínkovi. „Narazili na slonky a polekali se, to je celé. Nikdy předtím je neviděli zblízka. Připadali jim jako bytosti z pohádek. Co jste tedy viděli?“ otočila se na Tadeáše.

„Slonky. Hrozně zblízka. Takhle,“ ukázal rukama.

„Vypadali jako nějaká princezna?“

„Nevím. Bylo to v mlze.“

Obě děti tu stály tak zkroušené, že i tatínkovi jich bylo líto.

„Dobře. Pojďte se najíst,“ řekl už vlídněji. „Musíte být opatrní. Kolikrát jsem vám říkal, že se máte slonkům vyhýbat?“

„Zabloudili a narazili na ně náhodou,“ připomněla mu maminka.

„Byla to princezna,“ opakovala Barbora.

„Princezna neprincezna! Víte, že nesmíte chodit do Mechlesa, protože je to nebezpečné. Slonkové k Mechlesu patří. Musíte se držet stranou, a kdybyste je zase potkali na pláni, vyhněte se jim.“

Barbora si sáhla pod blůzu a nahmatala trs mechu od Pavučinky. Chtěla ho vytáhnout a ukázat ho rodičům. Tadeáš si toho všiml a zavrtěl hlavou. Kývl směrem k tatínkovi. Ten si hleděl talíře s nakrájenými bo-teránskými okurkami a mračil se.

Není dobré ho dráždit mechem od Pavučinky.

Než šli spát, řekla jim maminka: „Slíbíte mi oba dva, že se budete slonkům vyhýbat?“

„Platí to i pro princezny?“ zeptala se Barbora. Slyšel to tatínek a řekl:

„Jednou provždy tady nechci o žádné princezně slyšet. Pana Rufuse budete poslouchat. Jasně?“

„Ano,“ řekl Tadeáš.“

„To druhé ano,“ řekla Barbora.

„Jak tomu mám rozumět?“ zvedl tatínek hlas.

„Běž už taky spát, byl to perný den. Tak běžte, běžte,“ opakovala maminka a pobízela děti do komory.

Když byli sami, řekl Tadeáš Barboře: „Měla jsi štěstí, že se máma přimluvila. Uděláš nejlíp, když na tu Pavučinku co nejdřív zapomeňš. Uděláš to?“

„Ne,“ řekla Barbora.

Pak vytáhla trs mechu od princezny a schovala ho ve své komůrce do skrýše hned za polštářem.

Do moře v chod!

**Kázání od rodičů • Proč chtěl David umřít • Zlatý robot
na ostrově • Výprava kapitána Horáce • Veronika se bojí
Rozzlobené moře • Záchrana v poslední chvíli**

Druhého dne při nástupu dával Rufus najevo, že na včerejšek nezapomněl a že v přísnosti nepoleví. Nicméně o sloncích a princezně se už ani nezmněl a nezdálo se, že by věnoval Barboře větší pozornost než ostatním. Tak to bylo i v dalších několika dnech. Celá osada se věnovala opravám. Zemětřesení více či méně poškodilo všechny domky. Děti měly plné ruce práce a jejich vaky naplněné živým mechem div nezvonily. Setkání Barbory s princeznou Pavučinkou je hrozně zajímalo a pověděly o něm rodičům hned první den. Jak u Viktorinů, tak u Solců z toho byl poprask a následovaly přísné zákazy a příkazy. Dětem to bylo až divné, protože se toho zas tak moc nestalo. Barbora potkala slonka a myslí si, že spolu mluvili, to je všechno. Jenže dospělí se někdy chovají divně a dovedou se zbytečně rozčilovat kvůli něčemu úplně obyčejnému, jako je setkání se slonkem, který o sobě říká, že je princezna.

Sára na žádnou Pavučinku nevěřila a Veronika váhala, že si všechno musí ještě rozmyslet. Tadeáš opatrně prohlašoval, že slonka sice taky viděl, ale mluvit ho neslyšel, a s Davidem nebyla rozumná řeč. Nejvíce o Pavučince mluvila Barbora a ukazovala kamarádům její dárek. S Davidem se kvůli němu pohádala. Podle něho to nebyl žádný dárek od princezny, ale ten nejspinavější kus shnilého mechu, jaký kdy v životě viděl. Málem z toho byla pranice, takže musel zasáhnout Tadeáš a Barbora brečela a Veronika ji chlácholila.

Nakonec kvůli slonkům dostali doma kázání všichni. „Kolikrát to mám opakovat“ a „Chovejte se k Mechlesu s úctou a slonkům se vyhýbejte.“

Postupně ale kázání přestávala. Ostatně, slonkové se už neukázali ani na okraji Mechlesa. Děti je tedy pustily z hlavy a věnovaly se práci. Robot Treipa se pokazil, ale naštěstí se mu ještě předtím podařilo se Sářinou pomocí opravit robota Artyho a ten pak běhal s korbou plnou pytlů mezi plání a Společenským domem a majáček na hlavě mu vesele vysílal zelený signál plného zdraví.

Čtvrtého dne od zemětřesení byly domky opravené a následujícího rána při nástupu vyhlásil kapitán Horác půlden odpočinku. Odpoledne začne průzkum nového ostrova, který ještě neměl žádné jméno, ale na to se brzy přijde. Odpočinek byl vítaný.

Hned poté, co Půlpytel Rufus zavelel rozchod, parta běžela k zálivu. Seběhla Puklinou až dolů na pláž.

„Je docela blízko,“ radoval se Tadeáš. „Odsud to vypadá, že bych na ostrov dohodil kamenem.“

„Hodíme si žabku,“ navrhl David. Na nic nečekal, sebral plochý kámen a mrštíł jím. Kámen sebou plácl pětkrát o vlny, než zapadl do vody.

„To nic není,“ ozval se Tadeáš. „Udělám to desetkrát.“

„Jen se předved!“

Tadeáš zvedl kámen, rozmáchl se a hodil. Placák se krásně odrazil, ještě při čtvrtém odrazu to vypadalo, že ho něco zezadu pohání.

„Šest... sedm...“ počítala Sára.

Do cesty se mu postavila vlnka s bílou čupřinou.

„Osm... devět...“

„Spadnul!“ křičel David.

„Ne! Odrazil se podesáté!“

„Neodrazil! Spadnul.“

„Odrazil se za tou vlnou.“

„To neplatí. Za vlnou to neplatí. Vytahoval ses, že desetkrát. Spadnul. No tak řekni, ségra, odrazil se, nebo neodrazil?“

Sára se šklebila jako strašidlo.

„Řekni to!“

„Odrazil.“

„Co se tu děje?“ ozvala se Veronika.

„Sára lže, aby mě naštvála.“

„Udělal to desetkrát. Jednou ale za vlnou.“

„Za vlnou to neplatí, protože tam není vidět.“

„Řeklo se, že desetkrát, a platí to i za vlnou,“ pošklebovala se Sára.

„Nehádejte se,“ vrtěl hlavou Tadeáš. „Já to neviděl.“